

Overweging 25-10-2015

n.a.v. Jer. 31,7-9 en Mk 10, 46-52

Welkom.

Hier zijn we dan weer bijeen om samen te zingen, te bidden, te luisteren naar het Woord van God en om samen aan tafel te gaan.

Wij komen uit onze veiligheid, na een nacht in een heerlijk bed, na een goed ontbijt. En straks gaan we terug naar onze rijkdom, komen niets te kort en hoeven niets te vrezen. Voor hoevelen is dit niet anders? Vluchtelingen, oorlogsslachtoffers, mensen die een groot verlies hebben geleden. Er is veel leed en verdriet in de wereld. Meer dan wij bevatten kunnen.

Had dit dan niet anders gekund? Blijkbaar niet, het hoort bij ons menselijk bestaan, je kunt er de geschiedenis op na slaan: alle tijden door onrecht en lijden. Zelfs de man die wij zoon van God noemen heeft onmenselijk geleden. Zoals wij zingen: "Gij hebt uw zoon geen enkel leed bespaard..." Wij gedenken in iedere eucharistieviering zijn marteldood.

Wat kunnen wij er aan doen? Hoe moeten wij er mee omgaan? We gaan dit overwegen vanuit het woord van de Heer dat ons vandaag wordt voorgehouden. Ik wens u een goede viering, een open oor voor de boodschap van boven.

Overweging.

Zoals gezegd: er is immens veel leed in de wereld. Je hoeft de nieuwsberichten maar te volgen, en de commentaren en praatprogramma's te beluisteren. Nu is dat vaak ver van huis, ofschoon met de vluchtelingenstromen het leed zichtbaar nabij komt. Maar ook onder ons zijn mensen met verdriet, vanwege ziekten, vastgelopen relaties, aangedaan onrecht, verlies van geliefden. Je staat er vaak machteloos tegenover. Wat verloren is, komt niet meer terug. Met de beste wil van de wereld kun je heel vaak niet herstellen wat beschadigd of geschonden is. Soms kun je wel aangeven waardoor het verdriet veroorzaakt is, soms maar heel ten dele, omdat het leven heel complex is en er vele dingen in meespelen. Maar de kennis van de oorzaken neemt het verdriet niet weg. Het helpt niet als je jezelf of een ander daarmee wilt troosten: het is er gewoon. Het vraagt aanvaard te worden en doorleefd. Het is een deel van jezelf geworden, en dat kun je niet wegredeneren of ontkennen. Dan verdring je het hoogstens, en breekt het vroeg of laat weer door. Staan we er dan helemaal alleen mee?

De lezingen van vandaag gaan ook over menselijk leed. De profeet Jeremia spreekt de ballingen toe die onder dwang weggevoerd zijn naar een vreemd land. Ze zijn ontheemd, ontworteld. En in het evangelie komt een blinde voor, Bartimeüs. Door Gods tussenkomst worden ze verlost van hun lijden.

Maar door ons gebed kunnen de Syriërs en Afghanen niet terug naar huis. En Jezus heeft niet alle zieken en blinden genezen. Op die manier lost de hemelse macht het niet voor ons op. Is bidden dan waardeloos? Integendeel. Door ons medeleven uit te spreken voeden we het. En door het neer te leggen bij de Vader

versterken wij onze relatie met Hem, en het besef dat Hij ons en alle ongelukkigen nabij is. Wij drukken ons vertrouwen uit dat Hij zich het lot van de lijdenden aan zal trekken en zijn Naam waar zal maken: Ik zal er zijn voor jullie. Hoe, dat weten wij niet. Dat hoeft ook niet.

En het woorden geven aan onze onmacht in het gebed helpt ons hem echt onder ogen te zien en hem te aanvaarden. Het kan ons helpen vanuit die onmacht niet allerlei dingen te doen die toch niet helpen. Dan maken wij ons niets wijs en staan in de waarheid. En het uitspreken van die onmacht tot de Vader versterkt ons geloof dat Hij meer bij machte is er iets aan te doen dan wij. En dat Hij het niet onverschillig aanhoort. Hij zal iets doen, al is het maar ons kracht en geduld schenken om het bij het verdriet en de lijdende mens uit te houden en het door te maken.

Wij staan er niet alleen voor. Dat is de boodschap van de lezingen. Jeremia troost de ballingen met zijn woord, dat een Woord , een belofte van God is. En Jezus maakt duidelijk dat God met de lijdende is, en dat deze dit gaat ervaren als hij zich vol vertrouwen tot Hem wendt. Het koor zong in het intredelied:"Zoek de Heer en neem toe in kracht. Zoekt zijn aanschijn zonder ophouden." Neem dit mee in de komende week.

Nijmegen, 25-10-2015

pastor Jan Zuiker, assumptionist